

Народно събрание на Република България

Народно събрание на Република България 41-о Народно събрание четвъртък, 1 октомври 2009 **ПРОТОКОЛ** **№ 1**

На 3 септември 2009 г., четвъртък, се проведе заседание на Комисията по правата на човека, вероизповеданията, жалбите и петициите на гражданите при следния

ДНЕВЕН РЕД:

1. ИЗСЛУШВАНЕ НА МИНИСТЪРА БЕЗ ПОРТФЕЙЛ БОЖИДАР ДИМИТРОВ ОТНОСНО ПОСТЪПИЛА В НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ПЕТИЦИЯ СРЕЩУ МАЛТРЕТИРАНЕТО НА БЪЛГАРИ В РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЯ, ОРГАНИЗИРАНА ОТ НЕЗАВИСИМА ГРАЖДАНСКА ИНИЦИАТИВА „БРАТЯ БЪЛГАРИ, НИЕ СМЕ СО ВАС!“.

2. РАЗНИ.

Списъкът на присъстващите народни представители и списъкът на гостите се прилагат към протокола.

Заседанието беше открито в 14,30 ч. и ръководено от господин Йордан Бакалов – председател на комисията.

* * *

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Добър ден на всички на заседанието на Комисията по правата на човека, вероизповеданията, жалбите и петициите на гражданите. Определеният дневен ред за днес, който трябва да гласуваме, е:

1. Изслушване на министъра без портфейл Божидар Димитров относно постъпила в Народното събрание петиция срещу малтретирането на българи в Република Македония, организирана от Независима гражданска инициатива „Братя българи, ние сме со вас!“.

2. Разни.

Има ли някакви други предложения за включване на точка в дневния ред? Няма, така че ви предлагам така прочетения дневен ред за гласуване.

Който е съгласен с този дневен ред, моля да гласува. – „Против“ и „въздържали се“ няма.

Дневният ред е приет.

Гостите, които присъстват на днешното ни заседание са: от Министерския съвет – министър Божидар Димитров, от Държавната агенция за българите в чужбина – Райна Манджукова, която е председател, и представителите на инициативата за петицията - Стефан Грънчаров, Султанка Петрова и Димитър Янев.

Колеги, предлагам заседанието да протече по следния начин: първо да дадем думата на господин министъра, след това – на вносителите на петицията, на агенцията; ако има въпроси, да се зададат и накрая да обобщим дискусиата, която се надявам да стане.

Господин министър, имате думата.

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Добър ден на всички.

Радвам се, че случаят не е озаглавен само „Спаска Митрова“, а въобще терорът над българите, който се осъществява в Македония. Този терор, различните

форми на които ще спомена тук, не е случаен. На Балканите така наречената македонска държава и македонска нация са създадени на базата на българската нация през 1944 г. съгласно решение на Комунистическия Интернационал, на Балканския лендерсиндикат на Коминтерна от 1934 г. Нацията е изградена с чудовищно насилие. Първо – с чудовищно насилие над хората, които са решили да останат българи. По македонски данни през 1944-1945 г. са избити над 30 хиляди души, а до 1989-1990 г. през затворите от типа на „Идризово“ и лагерите „Голи оток“ са минали други 120 хиляди. Това при брой на славянското население във Вардарска Македония 1 млн. 400 хил. души. Виждате, че по една десета от населението е пострадала и то не толкова заради това, да речем, както в България, че е против комунистическата идея и комунистическото управление, а само заради това, че са българи. В Македония е имало (вчера специално се интересувах от кога докога е действал – от м. юни 1945 чак до 1991 г.) Закон за македонската национална чест. Това е уникален юридически нормативен документ, според който за самоидентифициране като българин човек се смята за углавен престъпник и се осъжда от три до пет години затвор. В Македония можеш да се обявиш за сърбин, за египтянин – там така наричат циганите, влах, албанец, какъвто искаш – може. Обявиш ли се за българин, жестоко обиждаш македонската национална чест и ти се полагат от три до пет години.

Този закон е отменен, но дори „случаят Спаска Митрова“ и някои други случаи, които ще ви изтъкна, показват, че наистина, макар и под друга форма, законът тайно си действа.

За съжаление, създадената след 1991 г. независима македонска държава продължава да функционира или по-скоро цялата държава е базирана на въпросната коминтерновска доктрина. Тази доктрина постановява, че славянското население на Македония няма нищо общо с България. В цялата си история – от населяването си на тези земи през VI-VII век та до наши дни. Доколкото България е била там като държава, тя е била само като окупатор.

„Е, има един кратък период“ – казват македонците, „в който сме имали независима държава, това е държавата на Самуил, но след това отново сме попаднали под византийска и после пък под българска власт.“ Това са безумни нелепици, нямащи нищо общо с историята и не с историята, която ние, българските историци, сме изследвали и написали, а с цялата световна история. Но Македония продължава.

В последно време нелепицата продължава с една нова теория, която беше лансирана преди 3-4 г., че те са потомци вече и на античните македонци. Това е все едно ние да се обявим за потомци на древните траки. Може би прецениха и правилно прецениха, че теорията за Самуил не може да се използва повече, тъй като в нея не се съдържа думата „Македония“. Държавата, която управлява Самуил, все пак се нарича България и това е мнение на цялата световна наука, а не на българската наука.

В Македония обаче започна, въпреки че терорът сега е по-слаб и не се изразява във физически форми, в смисъл – сега не убиват и не пращат в лагер или затвор, там текна съвсем спонтанно, без никаква подкрепа от българската държава, по-старите депутати знаят, че никога не сме помагали на този процес, който те самите наричат (думите не са на Божидар Димитров, каквито понякога му приписват, а на експрезидента Киро Глигоров) процес на ребългаризация на националното съзнание. Много лош термин измисли Киро Глигоров, тъй като

понятието „ребългаризация“ означава, че преди това е имало дебългаризация. Тоест че населението наистина е такова, каквото казваме ние – българско. Киро Глигоров можеше да каже, че е процес на българизация, което щеше да бъде по-точно от гледна точка на техните интереси. Те продължават да използват термина „ребългаризация“. Тоест хиляди хора решават да се върнат към българските си корени, а една част от тях - искайки и български паспорти, българско гражданство.

Много погрешна е тезата, която нашите журналисти, за съжаление, възприемат от скопските си колеги поради невежество, че по-голямата част от гражданите на Македония, които искат българско гражданство, го искат, за да заминат и да работят в Европа. Те и сега могат да направят това, както и ние можехме преди Шенген. С малко чакане – 2-3 дни до 2-3 седмици пред някоя амбасада получаваш виза и заминаваш да работиш в Гърция. Хотелите в Гърция или поне в Северна Гърция са пълни с македонци. Хотелите в България – също, на морето в момента – готвачи, келнери, строителни работници. Същото е и в Западна Европа. Още повече те имат стара емиграция, която им изпраща приглашение и т.н.

Тези, които искат българско гражданство, в преобладаващата си част, до 90%, го искат, защото, първо, искат да имат защитата на българското гражданство. Както ще видите след малко, има нужда от такава защита на тези, които са си решили да живеят в Македония и да работят там. Други – за да се заселят в България, да могат да купят имоти тук и да започнат нов живот в Родината майка. Трети – понеже са много горди, че са българи (обикновено по-възрастните, не толкова младите, които се заселват тук - има много заселени вече, познавам такива десетки), просто за да умрат като българи. Те са на 80-86 години, минали през всички лагери и затвори.

Как Македония се бори с този ребългаризационен процес? Както ви казах, Законът за македонската национална чест вече не действа, но има десетки други форми, с които се създава дискомфорт на българските граждани, които живеят в Македония. При най-малки простъпки, които обикновено се прощават от законите или поне се определят условни наказания, българите биват осъждани на ефективен затвор. Случаят със Спаска Митрова е точно такъв. Всички, които са минали през развод, знаят, че поне в някои случаи, да не кажа в повечето, отношенията между съпрузите, макар и временно понякога, се ожесточават крайно. Жените, а и мъжете – в по-редките случаи, когато децата се присъждат на мъжете, създават всякакви пречки на редовните свиждания.

Точно такъв е случаят със Спаска. Изглежда като всяка истинска българка, казвам го в „лошия“ смисъл на думата, не е давала редовно да се вижда бащата, не му е осигурявала легло, както е по закон. Свиждането е за цял ден – човек трябва да легне, да си почине. Легло не му е осигурявала или не му е давала. Легло не може да няма – виждаме, че къщата е голяма, триетажна, сигурно има доста легла в нея.

Осъдена е няколко пъти, като последното наказание е ефективно. Осъдена е веднъж на 10 месеца, втори път – на 32 хил. евро глоба. Фактически тя лежи присъдата, защото присъдата е такава – или плаща 32 хил. евро, или лежи 3 месеца в затвор. Опасността е да лежи и останалите 10 месеца, на които е осъдена по предходно дело.

Справката, която беше направена от самите македонски медии, е, че нито една жена в Македония (естествено има стотици такива случаи, каквито има и в

България) не е осъдена на ефективен затвор. Тоест тя е осъдена, наистина защото е българка. Самият арест показва, че е подходено демонстративно към случая. Предполагам, че и за наркобос не се изпращат 20 полицаи – да арестуват една българка, която не е каратистка като нашия премиер или като Путин. Да се арестува една жена, още повече, че не се е чакало да има хора, които да се обявят в нейна защита – в Гевгели. Това показва, че е търсен демонстративният ефект от цялата тази работа. Ето, това е опасен престъпник, защото е българка.

Това показва и неотстъпчивостта на македонските власти. Случаят не е мой – аз не съм генерален консул на всички българи в чужбина. Министърът без портфейл, доколкото се занимава с тях, се занимава - наблюдава ги Агенцията за външните българи, която работи за културното, просветното издигане на българите и за запазване на националната им идентичност. Случаите като този „Спаска Митрова“ са от компетенцията на външни министерства или по-скоро на консулските отдели по света. Когато някой българин някъде загази, консулският отдел се намесва и се мъчи да оправи този българин, доколкото е възможно да го оправи.

Техни са действията, може би трябваше да има и техен представител тук, но аз естествено съм запознат. Всички наши призовавания са в стил: „Да, ние не се бъркаме в работата на вашето правосъдие, тъй като такива ви са законите, изпълнявайте ги – не протестираме срещу тях, макар че трябва да ги поправите, ако искате да влезете в Европа. Но все пак, случаят е хуманитарен. Има едни копенхагенски принципи за хуманността в Европа и в Европейския съюз и след като сте кандидати, редно е да освободите една млада майка, която кърми дете и която сама си гледа детето“.

За съжаление, македонските власти поне засега не са дали ни най-малък знак, че ще постъпят съобразно тези принципи и ще освободят Спаска. Нещо повече, точно вчера научихме отвратителна новина, тя също е съзнателна – в тази малка държава два месеца молбата, написана от Спаска на 30 юни, не е пристигнала в президентството, за да я разгледат и съответно да я помилват или да я освободят по хуманитарни причини. Два месеца молбата не може да достигне до президента – това е отговорът на президентската канцелария.

Всички знаете, че отдавна работя в Македония, възстановявам военни паметници, познавам целия македонски политически елит, с някои съм приятел, с някои – не. Мисля, че няма да отстъпят или ще отстъпят с голямо неудоволствие, тъй като това ще бъде поражение на тяхната концепция: ние сме различни от българите и трябва да спрем вече ребългаризационния процес с всички средства.

Следният случай щеше да бъде комичен, ако не е страшен: само за удряне на две коли, едната – на български гражданин, Драган Попов се казва, много изявен българин, той носи знамето на всички тържества в Скопие, само за това, че е ударил с колата си задницата на друга, е осъден на 6 месеца ефективно. Няма ранени, няма убити, има само смачкани ламарини. Шест месеца ефективно!

Има още няколко такива случая – Мирослав Ризински, Йово Стоянов. Тях ги нападат по време на една сбирка на българи в хотел „Холидей инс“. Напада ги един журналист, група младежи хвърлят димни бомби, настъпва суматоха, счупена е ръка. Обвиняват и лежи 6 месеца тарторът на българите, който физически е толкова слаб, той е много възрастен, че просто не би могъл муха

да убие. При това много добре е известно, че един друг юнак е счупил ръката на въпросния журналист в схватката – Драган Каров.

Драган Каров го осъдиха по друго дело – затова че е развял българско знаме. По македонските закони чуждо знаме не бива да се развява на територията на Македония, освен при официални случаи. Из цяла Македония се развяват албански държавни знамена, не на албанското малцинство, а албански държавни. В една трета от територията на Македония се развяват съвсем свободно и естествено никой не влиза в затвора. Драган Каров, когото не могат да осъдят за бюста на Тодор Александров, защото и той е македонски герой, го осъдиха, че е развял българското знаме. Сега той ги съди в Страсбург, но дали ще успее. Това е един от начините за терор над българите.

Вторият – така наречените информативни процеси. Какво представляват информативните процеси? Във всеки момент, без предявено предварително обвинение, тук сигурно има юристи, те разбират какво става, вика се един човек в полицейската станция, сяда срещу електрическата лампа и го разпитват няколко часа. Разпитват го за връзките му с България и българи, за неговите убеждения. Правят го с всички македонски студенти в България – разпитват ги, вербуват ги. Питат ги: ти срещал ли си се с Божидар Димитров, с Краси Каракачанов? Мъчат се да ги използват като доносници. Този и този студент как се държат спрямо българската идея и българската кауза? След тези 5-6 часа с насочена лампа, особено млади хора, 18-20 годишни, не издържат, подписват декларация за сътрудничество и стават доносници на македонската полиция. Или най-малкото, там има заплахи: знаеш ли какво ще ти се случи, ако не искаш да отговаряш, това е Държавна безбедност и т.н.

Уволняванията от работа на българи. Повсеместно се уволняват българи от държавните учреждения, стига да се разкрие, че някой има българско гражданство или поне симпатии към българската кауза. Както те ги наричат – българофили. Уволняват ги светкавично, уволняват ги от частни предприятия. Вие ще кажете: как е възможно? По най-простия начин – полицията отива при собственика и казва: ти имаш един българин на работа. Да, прекрасен работник е - уволняваш го. Как ще го уволня, той е прекрасен работник? Е, добре, утре ти идва финансова ревизия. И всеки започва да предъвква, защото и там, както у нас, не всеки поддържа редовни финансови документи.

Това са три от формите, мога да спомена и други. Те са достатъчни да се създава чудовищен дискомфорт на българите в Македония. Казах, за най-малка простъпка, какъвто е случаят с Митрова, с Драган Каров, с Йово Стоянов и т.н., ефективен затвор. Малко, но е достатъчно. Знаете какво казват и тук, в България: за три месеца да влезе някой млад човек, но при циганите, няма и да помисли после за престъпление.

Информативните процеси са нещо невероятно като тормоз и мъка над всеки българин. Ако имате време, мога да ви разкажа много любопитни неща - как помага българският паспорт в такива случаи. Един наш младеж, Теофил, получил вече български паспорт, се държи смело с разпитващия го. Той подскача и му казва: абе, ти знаеш ли къде се намираш – в Държавна безбедност. Младежът вади българския паспорт: да, но аз съм български гражданин, сега отивам при консула, събираме журналисти и ще видиш какво ще стане. Този приключва действието и казва: хайде да излезем на стълбите; подмазва се – Теофиле, тя моята се е видяла вече, но имам двама сина, ти си минал по този път, хайде да им уредиш да учат в София и да вземат българско

държавенство. Нашият смел младеж му казва: да, от теб вече нищо не става, но поне от синовете ти могат да излязат добри български граждани.

Това е случаят със Спаска Митрова. Момичето си лежи в затвора – мина вече месец и три дни, откакто е там, от 30 юли. Остават ѝ още два месеца. Съществува опасност да лежи още десет месеца. Все пак се надявам, че македонските власти след известно време ще решат да я помилват, тъй като много наши депутати в Европарламента са наточили калъчките, доколкото знам. Искат от мен информация – аз съм им я дал. Смятат във всички възможни комисии да повдигнат този въпрос – този път от всички партии. Добре би било да бъдат единни, тоест съвместно всички български депутати от всички партии да подадат. Както стана с военните гробища – депутатите от БСП и от ГЕРБ действаха съвместно и в миналия Европарламент поставиха Македония на колене. Това се сещам, не само по „случая Спаска Митрова“, но въобще за тормоза, упражняван над българските граждани в Македония.

Чудовищен тормоз наистина, но съществува, и това не е добре за една европейска страна, за която сме заявили, че безусловно ще я подкрепяме по пътя към НАТО и Европа. Ако тя не прекрати с тези, ние го наричаме „език на омразата“, действия на омразата, бих казал, рискуваме да си вкараме таралеж в гащите, защото те ще пренесат своите проблеми на българска територия. Знаете къде и не само в Благоевградски окръг. С удоволствие ще отговарям на въпроси, ако имате. Не съм сигурен, че съм се сетил за всичко.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Сигурно има още много неща, които можете да кажете. Аз благодаря за това, което изложихте пред парламентарната комисия. Действително този случай ...

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Той е само върхът на айсберга. Преди него има поне пет-шест случая от последните две-три години, но не сме вдигали шум.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Това, което чух и от Вас, че доста депутати са се интересували от такива казуси, е хубаво. Още повече след като една държава е заявила, че иска да става член на НАТО и Европейския съюз, всичко това минава през ратификация и то от парламента.

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: В НАТО сме се събрали да воюваме заедно срещу някого, а не помежду си.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Искан да добавя, че законът, който Вие споменахте, с който се репресират българските граждани, който е отменен, на хартия е отменен, но в съзнанието е останала държавната им институция, за голямо съжаление.

Сега искам да попитам госпожа Манджукова: имате ли нещо да добавите? Имате думата.

РАЙНА МАНДЖУКОВА: Бих искала да внеса една друга гледна точка в това, което тепърва ще правим, за което виждам, че присъстват и медии, и това, което ще излезе в общественото пространство.

Аз много се радвам, че господин Димитров накрая, макар и за разтуха може би, спомена и другия случай, в който българският паспорт, показан смело, върши работа. В този контекст, тъй като Агенцията за българите в чужбина работи непосредствено и по-близо със самите хора.

На 31 август, тоест завчера, аз бях в Македония. При това бях на събитие, на което български държавник досега не е стъпвал по ред причини, а именно на поклонението по случай 85-годишнината от смъртта на Тодор Александров – на

плочата в родния му град Щип. В самия гр. Щип не усетих никакъв антагонизъм в ролята си вече на държавник. Пред камера на българска национална телевизия се изказаха двама общински съветници, но тези двама общински съветници са с български паспорти. Тоест нашият паспорт върши работа, когато хората си знаят правата. Тоест това, което ще се вземе като решения във връзка с тези случаи на малтретиране, за които тези младежи са ни информирали и които всички знаем, е едно на ръка.

Това, което ми се иска да кажа, е, че трябва много внимателно да подбираме думите, с които излизаме пред обществото и нашите медии. Когато удряме с юмрук по масата и казваме: ние няма да ви приемем в Европейския съюз, ще ви попречим, това послание най-напред стига до същите тези българи, които вече са с български паспорти и които другите сочат с пръст: ето, вие станяхте български граждани, видяхте ли вашата България? Това са много тънки моменти, които трябва да имаме предвид и особено когато говорим чрез медиите.

Професор Димитров отбеляза, за което много му благодаря, че наистина този случай и повечето от посочените в цялата документация по днешното заседание са предимно в компетенцията на Министерството на външните работи. Аз не мисля, че имаме основание да се съмняваме в компетентността, по която ще се решават тези въпроси.

Смятам, че въпроси като на Спаска Митрова, като на Драги Каров, като на Мирослав Ризински не трябва да се решават чрез медиите.

Само един елементарен пример искам да ви дам как става белята. В наш, български информационен сайт, има една кратка информация за моето посещение в Македония, в която съм цитирана: Тодор Александров не ни обединява нас в България и вас в Македония, но това е минало. Обединяват ни културни, образователни процеси и т.н. При което аз подскачам, защото казах точно обратното, че името на Тодор Александров ни обединява.

Влизам в македонския сайт, откъдето това е взето, и на македонски си е написано правилно. „Обеднува“, не знам как е точно, означава точно, че ни обединява. Елементарно, става въпрос за грешка в превода. Само че от такива грешки понякога става беля.

Може би не е това, което бихте искали да чуете от мен, но аз наистина общувам, и то доста преди да стана председател на тази агенция, със самите хора в Македония. Обикновените хора гледат на държавата и на обществото най-вече с надежда за подкрепа. Това не означава, че ние трябва да си затваряме очите пред такива брутални нарушения на човешките права. Но когато говорим за това, трябва да имаме предвид, че нас, особено медиите, ни слушат не само политиците, а и обикновените хора. Съжالياвам, че съм малко повече емоционална, отколкото може би предполага мястото.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Аз първо искам да Ви благодаря.

Надали има човек в тази зала, който да е против приемането на Македония в НАТО и Европейския съюз. Може би големият проблем на колегите е, че не виждат усилия от страна на официалните македонски власти да се държат по европейски. Както се казва, хубаво е да има промяна на мисленето. Не напразно отбелязах това, което и професорът каза, че законът е отменен, но явно не съзнанието и мисленето.

РАЙНА МАНДЖУКОВА: Затова казвам, че когато говорим за общественото говорене по този въпрос ...

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Може би точно заради това стават и тези проблеми с някои хора, които в момента живеят там.

От жалбоподателите кой ще вземе думата?

ДИМИТЪР ЯНЕВ: Добър ден на господин Бакалов и на останалите членове на комисията! Аз съм един от хората, който е подписал петицията в Интернет – вероятно вече сте запознати с нея.

Какво ме накара да подпиша петицията? На първо място, бил съм и член на ВМРО, имам определена позиция – няма да казвам заради журналистите, разбрахме се, че може да стане гаф. Смятам, че нещата, които се случват с наши сънародници, дали ще е в Македония или в друга страна, са и наш проблем като общество – ние трябва да им помагаме. Смятам, че вие сте хората, които реално могат да дадат някаква подкрепа на тези хора – проф. Димитров, агенцията и Министерството на външните работи. Вие сте хората, които ще решите какво ще се случва оттук нататък. Идеята на цялата инициатива беше да се вдигне малко повече шум, за да бъдете запознати и вие.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Имате думата.

Госпожа Султанка Петрова.

СУЛТАНКА ПЕТРОВА: Благодаря Ви много.

Доктор съм на науките, председател съм на Националната женска организация на ВМРО. Тъй като ние бяхме първите, които инициирахме всичко това, което се случва около Спаска Митрова, подкрепихме тази петиция. Аз безкрайно ви благодаря, че бяхме поканени днес на тази среща.

Господин Димитров беше много изчерпателен по целия развой на събитията, които се случиха около нея. Тъй като почти всеки ден се чувам с майката на Спаска Митрова – Сузана, искам да ви кажа, че те разчитат единствено и само на България. Цялото семейство е без работа, абсолютно всякакви контакти с хората от града са прекратени. Тя казва: дори „Добър ден!“ не ми казват.

Това е, представете си, единствено и само защото Спаска казва, че е българка. За жалост, това е истината. Може би затова Македония поема тази позиция. И с господин Димитров като сме говорили, може би няма да бъде променена, защото те искат да докажат, че за всеки, който повдигне глава и каже, че е българин, нещата ще бъдат точно в този дух.

Надяваме се на добро развитие. Дано тя да бъде здрава, защото има сериозни здравословни проблеми – с рак на двете гърди. Дъщеря ѝ, малкото детенце, е болна от бронхиална астма и се нуждае от специално лечение. Единственото, за което много настоявахме, е да бъде извикан лекар в затвора, който да може да я прегледа. Това нещо се случи след един месец – отиде лекар, който обаче беше общопрактикуващ лекар, а не специалист мамолог. В момента ѝ се дават поддържащи лекарства, които майка ѝ лично ѝ изпраца, храна и други неща, които съпътстват нейното ежедневие в затвора. Най-интересното – тази жалба за помилване, която тя е подала (ако искате, бих ви я предоставила след това), два месеца пътува от Гевгели до Скопие. За жалост.

По същия начин около 20 дни пътуват 50 евро, които майката е изпратила на дъщеря си, за да може тя да си купува храна в затвора. Това е действителността.

Аз още веднъж ви благодаря за това, че се отнасяте с уважение към проблемите на българите в чужбина. За жалост, това не е единственият случай.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: И аз Ви благодаря.

АЛЕКСАНДЪР РАДОСЛАВОВ: Господин председател, господин министър, уважаеми колеги и представители на средствата за масова информация! Народен представител съм от Коалиция за България, заместник-председател на парламентарната група и председател на „Движение за социален хуманизъм“, което е социалдемократическа политическа партия, член на Коалиция за България. Аз съм пристрастен на тази тема.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Извинявам се, искам да кажа нещо, което пропуснах – явно това ще е в точка „Разни“. Надявам се, че и вие ще го приемете като членове на тази комисия. Като бивш председател, пък и само на Комисията по жалби молбата ми е: тази комисия решава човешки проблеми, знаем се кой от коя партия е, да не акцентираме кой на каква партия е член. Решаваме човешки проблеми, а за тях няма абсолютно никакво значение кой в каква партия членува. Това, защото виждам, че господин Радославов започна.

АЛЕКСАНДЪР РАДОСЛАВОВ: Господин Бакалов, това е първо заседание на нашата комисия и е нормално всеки да се представи – затова го правя. Познавате ме достатъчно добре от Четиридесетото Народно събрание, никога не съм акцентирал върху политическа принадлежност, но все пак днес се опознаваме взаимно. Така поне е нормално да го възприемем, особено че присъстват министър Димитров, неговите колеги и средствата за масова информация. Пък има и колеги, които са народни представители в Четиридесет и първото Народно събрание и не са били в предишните народни събрания. Затова си позволих да кажа кой съм.

Аз съм пристрастен на тази тема – единият ми дядо е от Щип, другият – от Призрен. Моето лично мнение като народен представител, без да слагам политически пристрастия, е, че българската държава през тези 20 години недостатъчно се грижи за българите в Македония, и не само в Македония. Много се радвам, че има такъв министър без портфейл.

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Аз имам една секретарка и един шофьор.

АЛЕКСАНДЪР РАДОСЛАВОВ: Както и да е, но това все пак е политически знак – цялата професионална и обществена дейност на проф. Димитров е доказателство, че е родолюбив българин, който е познат на всички, не само на българите в чужбина. Много се радвам, че той е поел този ангажимент.

Този случай в момента е малък пример. Аз съм бил през 1996 г. в Охрид с моя покоен брат, който беше депутат във Великото Народно събрание – Стефан Радославов, и съм бил на непринудена среща, на която се беше събрала цялата махала. Бяхме на някаква екскурзия от Висшия институт по химическа индустрия – ХТИ, която нямаше абсолютно нищо общо с политиката. Хората бяха разбрали и дойдоха около стотина души на стобора, бяхме в една къща, да чуют приказка от един бивш народен представител – брат ми. Когато на другия ден отидох да купувам цигари, ми казаха: ние сме българи, но не смеем да кажем, че сме българи.

Където сме били – в църкви, ценности на българската държава, по-възрастните хора не смеят да кажат, че са българи. По едно време казах на екскурзоводката: ти си българка, не ми говори на този изчанчен език. Тя ми отговори: ако аз говоря на нормален български език, ще ме уволнят. Това го знам не отсега, знам го от много време.

Българската държава според мен е била най-добронамерената към новата държава Македония. Ние признахме това, даже съдействахме за всичко – оръжие ли не им дадохме, какво ли не им дадохме, защото по родословие тези

са българи. Както се казва, да имат просперитет и развитие. Но има някакви граници според моето скромно мнение. Българската държава просто трябва да каже докъде може да си позволи лукса да прави компромиси. За мен има моменти, по които ние компромиси не можем да направим въобще. Това не е позицията на Коалиция за България, говоря от лично свое име. Не сме обсъждали в този план нещата – все пак сме ново Народно събрание.

Аз искам да призова, господин председател, нашата комисия, както Вие споменахте, абсолютно да се абстрахираме от политическата си принадлежност и да работим в интерес на България, в името на българите извън сегашните граници на България. Ние знаем, че милиони българи, може би повече от половината – колкото се водим ние, живеят извън границите на сегашна България. Ако ние като комисия съумеем да провеждаме родолюбива политика (това е моят апел към председателя на комисията, когото дълбоко уважавам, защото той е доказал, че е такъв българин), със съдействието на министъра, ще направим едно добро дело.

Не само в Македония – и в Бесарабия. При мен дойдоха хора от Бесарабия и направиха дружество на „Движение за социален хуманизъм“ – ние сме малка партия, кой ни чул, кой не ни чул. От личните контакти, които имаме, хората искат българщината – българската държава да помогне в името на това, че там има българи, че искат да имат съответно културата, образованието и т.н.

Аз искам да призова нашата комисия да работи в името на България, в името на българите извън България, защото ние сме велика държава и нация. Който не го признава или просто не го осъзнава, значи не е на нивото да бъде политик и държавник.

Господин Димитров, и в предишното Народно събрание съм го казал: не може да претендира една Русия или Гърция, че те са в Асамблеята на Източното православие, те ще бъдат представители, те ще бъдат водещи. Защо да не е България? Откъде накъде? Ние имаме не по-малко основание да бъдем на тези позиции. Трябва българската държава, българското Народно събрание да помогне в това отношение – да имаме подобаващо място там. Ние сме дали не само език, но и култура, и какво ли не на цялата тази Киевска и еди-каква си Рус. Сега те са по-велики от нас. Гърците – еди-какво си. Само ние едва ли не трябва да се кланяме на едните и на другите.

Аз апелирам нашата комисия да бъде една от водещите институции в държавата, която в рамките на този парламент да защити позицията на българската нация, на българската държава като водеща нация на източноправославната цивилизация, на цялата тази култура. Стига сме се свивали и вечно да се съобразяваме с мнението на другите! Ние трябва да бъдем водещите! Каквото зависи от мен като гражданин и като народен представител, ще го направя, независимо от всичко друго. Три мандата съм църковен настоятел. Баба ми е била преди това. Аз съм християнин, и то вярващ човек.

Ние не сме толкова сантиментално религиозни като руснаците. Българинът вечно е отъждествявал своята религия със своята народност – затова сме се запазили тези 500 години. Каквото зависи от мен, съм готов да изляза на преден план и да защитавам тази позиция. България я е имала с векове, има я и ще я има и в бъдеще! Ние трябва да сме водеща сила и в Европейския съюз, и в Източното православие! Стига сме се чувствали едва ли не като бедни роднини!

Господин председател, вярвам, че Вие като такъв ще направите възможното нашата комисия да бъде достатъчно представителна в защита на тези родолюбиви каузи. Понеже познавам проф. Димитров като родолюбив българин, го поздравявам, че е поел този ангажимент. С каквото мога, лично аз ще му помагам, на цялата институция, защото това е наш, човешки ако щете - извън политиката, ангажимент като българи. Благодаря. Извинявам се, че бях многословен.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: И аз Ви благодаря.

В този ред на мисли ще ви предложи едно становище, което всеки следващ изказващ се, ако има такова желание, може да коментира, да редактира, да добавя, защото в процеса на работа естествено влизат и становищата. Няма да чета преамбюла, само съществената част:

„Министър Божидар Димитров (той е запознат), отговарящ за българите в чужбина, съвместно с Министерството на външните работи, да разработи и представи пред народните представители, членове на Комисията по правата на човека, вероизповеданията, жалбите и петициите на гражданите, дългосрочна стратегия за защита правата и законните свободи на българите, живеещи извън границите на Република България.“

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: С удоволствие приемам това.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Това е като становище, което предлагам за коментар.

Има думата моят заместник господин Кърджалиев.

ТУНЧЕР КЪРДЖАЛИЕВ: Благодаря, господин председател.

Господин министър, дами и господа колеги! Точно в този порядък исках да придам по-прагматична насоченост към тази дискусия, към този разговор. Очевидно е, че всички сме български граждани. Никой от нас няма да си позволи поради една или друга причина, независимо от верски, етнически или политически предразсъдъци и предубеждения, каквато и да е обструкция за решаването на този казус конкретно, а и за по-глобалното решение, което предлага господин председателят.

Имайки предвид, че вносителите на петицията в последните два абзаца са казали следните думи: „настоявам“, „държа“ и т.н. – в този стил, смятате ли, че това е форматът, това е начинът, това е приемът, чрез който тази комисия – било като комисия само, било като медиатор между вас и парламента – би допринесла за ефективно решаване било на конкретния проблем, било разглеждане в по-глобален аспект на тези нюанси в отношенията между двете държави? Това ми е въпросът към вас.

Въпросът ми към господин министъра: това ли е начинът според Вас – чрез решение, становище на комисията, чрез конкретна стратегия от господин министъра, и какво може всъщност парламентът да направи в тази посока? Благодаря.

МАЯ МАНОЛОВА: Тъй като и моят въпрос ...

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Госпожо Манолова, извинявам се, но тук думата давам аз.

МАЯ МАНОЛОВА: Добре.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Сега вече имате думата.

МАЯ МАНОЛОВА: Не искам да дублирам въпрос, просто да допълня това, което формулира колежата.

Господин Димитров, Вашата позиция на историк, на гражданин и на общественик по отношение защита на правата на българите в чужбина, включително на българите в Македония, е публично известна. Вие винаги сте я отстоявали като гражданин достатъчно убедително и достатъчно смело. Аз съм впечатлена и от това, което изложихте пред нас като комисия, която се занимава с тези въпроси.

Ние знаем, че според българската Конституция органът, който е длъжен да формира и да провежда вътрешната и външната политика, е правителството.

В тази връзка бих искала да Ви попитам: какви са официалните намерения на българското правителство по отношение защитата правата на българите в чужбина и най-вече на българите в Македония, тъй като това е тема, която се дискутира днес?

Съгласна съм с колегата – тук всички можем да изразяваме мнения като граждани, като християни, като българи, както да изразим и някаква позиция като парламентарна комисия, но лостовете за провеждане на политики са в ръцете на правителството. Знаем, че е достатъчно рано, за да можете да ми отговорите еднозначно и че може би няма единна позиция. Все пак според мен това е лостът, това е механизмът и може би в бъдеще в наши подобни изслушвания, освен Вашата лична позиция, да чуваме и официалната позиция на правителството, защото лостовете са в неговите ръце.

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Вие сте права. Правата на българския гражданин, понеже днес говорим само за това, се определят от българската Конституция и, независимо къде живее този български гражданин – дали на тези 111 хил. кв. км, на които живеем ние или някъде по света, правата му не се променят нито на йота. Друг е въпросът, че в различни страни, в зависимост от техния конституционен ред, форма на управление и т.н., правата на българските граждани много повече или по-малко са орязани и те трябва да се съобразяват с тях.

Има страни, като Македония например, където действително няма графа „българи“. Тоест българи не живеят в Македония. Колкото и странно да звучи, в една много демократична държава като Гърция също няма българи. Има славянофонни гърци. Те не признават никакви други – в Гърция живеят само гърци. Точка по въпроса.

Един е проблемът в Бесарабия, която е разделена на две – между Украйна и Молдова. В Молдова българите имат право на двойно гражданство, в Украйна – нямат. В Сърбия, да речем, онзи ден бях в Босилеград, българи е имало винаги съобразно югославската конституция и там наистина все едно, че си в София. Там се хващат всички български телевизии и радиа. Много от тях са работили в Кюстендил, дори още по времето на комунизма. Чист български език, дори без примес на граовски или шопски акцент.

Каква е политиката на правителството съобразно правата на българите? Тя не може да бъде друга, освен правата, които имат българските граждани съобразно Конституцията си. Тя не може да бъде друга.

Друг е въпросът какво ще правим с Македония. Тя наистина е особен случай. Отличава се от всички други държави около нас, тъй като нацията там е построена върху парче от българската нация. Не е така в Сърбия.

Казват: дай да не пишем по вестниците, да не ги нападаме. Показателно за състоянието на тяхното общество – къде са в демократичното си развитие, е, че „случаят Спаска Митрова“ (и това го писа не Божидар Димитров, а

македонският писател Младен Сърбиновски го написа – българин, между другото, даже не знам дали има български паспорт) не се обяви. В България ако има такъв случай, най-малко 15 хелзинкски, хуманитарни организации ще скочат и ще надигнат вой по вестниците – погледнете какво става. Адвокат Екимджиев и другият – Стефан Грозев, ще скочат и ще поемат защитата на пострадалата.

Няма такова нещо в Македония – няма вестник, няма хуманитарна организация. Там също ги има хуманитарните организации. Понеже парите идват от чужбина, те са ги създали там всичките със същите имена. Нито една не се обяви в защита на българката. Нито един опозиционен вестник не се обяви в защита на българката. Няма – пълно единодушие. Оруел 1984. Истината се казва от правителството и това, което е казало правителството, е великата, голяма истина и никой не мърда. Нито една организация – хуманитарна, европейска, еди-каква си! Как да защитаващ такова общество?

Как ще искаме да ги приемем в НАТО, когато това гробище, което се откри, се откри само защото българската част беше вътре в германското военно гробище? Когато аз не мога три години възстановения паметник на полк. Каварналиев да го вдигна край Валандово. Той не е воювал с македонци, не е воювал и с любимите им сърби дори. Той е воювал с гръцката армия и е загинал там. Казват: не може. Не дават. Знаете го случая – беше повдигнат от Европейския парламент, от Евгени Кирилов, от Младенов – сегашния военен министър, и нищо! Като напусках музея онзи ден, подарих паметника на Шумен – сега ще го открием на 23-и, защото полк. Каварналиев е шуменец. Как да мълчим? Освен това, не може в наше време да се мълчи. Не можеш да игнорираш пресата – ние сме демократична държава. Тя ще научи и пак ще пише за всичките тези дивотии.

Мисля, че е правилна позицията на Министерството на външните работи, онзи ден я четох – ние подкрепяме не Македония за Европейския съюз, а усилията на Македония да се приближи до европейските критерии на НАТО, да прекрати с този език на омразата. Не само към нас – към всички съседи: Албания, Гърция, дори към Сърбия от време навреме. Това е невероятен език на омразата. Той е расистки език дори – ние сме татаро-монголи за тях. Разбирай – ние, българите, сме второ качество хора. Татаро-монголи! Откъде го измислиха – не знам. Един Енгел е писал само през 18 век, че българите са от татаро-монголски произход. След това учените са установили, че не сме. Те са го извадили отнякъде – от 1772 г. и това си върви като официална теза.

Така че Македония наистина трябва да бъде приучена. Ние се държим с нея като сестричка. Това е факт. На малкото сестриче се прощава много, но малкото сестриче порасна - навърши 20 години. Не е малко сестриче – малкото сестриче трябва да получи 2-3 урока. Иначе така, когато се съгласяваме, като мислим за българите – напротив, те се радват, че са отбелязали победа. Жестът аз да не отида там, за който ме помоли Бойко Борисов, аз не отидох, те го възприеха като грандиозна победа на Македония над българската кауза. Така беше. Отидох на Аполонията. Те не го приеха като жест от българската държава: победихме ги – антимакедонец № 1 го няма. (Реплика от народния представител Александър Радославов.)

Трябва умерено, внимателно – те живеят в чудовищно лицемерие. В чудовищно лицемерие живеят! По протокол, докато бях директор на музея, като има чуждестранна делегация, трябва да пие кафе с мен. Деветдесет на сто от

делегациите не пият, македонските всичките пиеха – да видят страшния Божидар Димитров. И си признават в разговори насаме: да, българи сме. Но който го каже първи ще бъде политически труп. Я виж Любчо Георгиевски – той наистина е политически труп, нищо че е депутат все още. Следващият път няма да влезе.

Всички знаят, че са българи и въпреки всичко казват: защо аз да съм първият, който да го каже? Всеки, разбира се, като всеки еничар се напъва да докаже колко е по-верен.

В Сърбия си строим военни паметници, като директно ги поръчваме на техни майстори. В Македония не може дори с нашите пари – изработени тук или там. Не може. (Реплика.)

Не е така – българските помаци не са били чак толкова страшни. Много пъти са били заедно с българите. Това е.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Да отговорите на въпроса на колежата.

ДИМИТЪР ЯНЕВ: Доколкото разбрах, въпросът Ви е защо сме започнали с „настоявам“ и „държа“.

ТУНЧЕР КЪРДЖАЛИЕВ: Предложете конкретния формат, чрез който да се помогне от страна на комисията.

ДИМИТЪР ЯНЕВ: Ние сме направили това, което ни е било по силите и което зависи от нас. Вие сте политици, вие се занимавате професионално с политика и смятам, че вие сте хората, които оттук нататък трябва да задействате държавната машина. Според мен една декларация, която да приеме Народното събрание, няма да бъде никак лош вариант. Все пак да покажем, че тези хора са част от нас. Благодаря.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Според мен е хубаво да работим заедно с министър Божидар Димитров и Министерството на външните работи, за да може да се изработи цялостна стратегия. Няма защо да се заблуждаваме - една декларация, с която в момента ще изразим определена позиция, е може би до следващия случай.

Моята идея, а съм убеден, че 100% от моите колеги, без да съм ги питал, е, че всеки един от тях ще подкрепи разработването на дългосрочна стратегия по този въпрос. Да, тя наистина изисква усилия и няма да стане от днес за утре. Позицията на една комисия, господин Димитров, съвместно с Външно министерство, тази позиция ще бъде представена и на тях, означава само едно: че те трябва да я разработят, да я представят пред парламента, след това – в залата, и тогава вече тя да стане официален документ.

Госпожа Манджукова искаше думата.

РАЙНА МАНДЖУКОВА: Благодаря Ви за това, което казвате, защото то е в синхрон с това, което аз искам да кажа в отговор на двамата народни представители. Прекрасно е – дългосрочна стратегия за защита на правата на човека ще бъде направена. Нали се сещате кой ще я прави? Ще я правят Агенцията за българите в чужбина и Министерството на външните работи.

В петицията вносителите се позовават на Закона за българите, живеещи извън Република България. Не знам дали в тази зала има човек, на когото да е ясно, че този закон не работи. Вероятно повечето от вас са били и в предишното Народно събрание – сигурно знаете, че в края на мандата е поръчан да бъде направен нов закон. Той е направен в съкратени срокове от експерти, но после не е потърсен. Този закон в момента се кипри на нашия сайт и по същия начин никой не го търси.

Кажете ми: въз основата на какво да правим дългосрочна стратегия за защита правата на човека, когато ние нямаме законодателната основа, когато ние нямаме закона?

Като емоционален човек приемам емоциите и от ваша страна - не само като подкрепа в конкретния случай, която съм убедена, че ще я има. От проф. Божидар Димитров имам подкрепата. Ако някой е останал с впечатлението, че има някакъв разнобой – не. Просто аз говоря малко по-емоционално. Всичко, което правя, съгласувам с проф. Димитров – това е редно.

Ето едно от нещата, за които трябва Народното събрание да ни помогне – час по-скоро да придвижим този Закон за българските общности в чужбина. Затова ще разчитаме на подкрепата на всеки от вас. Да не говорим, че за да се изработи такава дългосрочна стратегия, тя трябва да бъде в синхрон и със Закона за българското гражданство, и с редица други закони – нормативни и поднормативни актове, така че топката не е само в ръцете на правителството. Големи са ни очакванията от Народното събрание.

Повярвайте ми, година и половина всичко е било в застой. По ред причини на умряло куче нож не се вади. Оттам нататък ако не сме заедно с вас, просто нищо няма да стане.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Сега след като работите в синхрон, имате изработен законопроект, има кой да го внесе в Министерския съвет, оттам нататък – съгласуване, след това коментираме при нас - в комисията. Такава е процедурата.

Госпожа Симеонова има думата.

КРАСИМИРА СИМЕОНОВА: Уважаеми господин министър, уважаеми господин председател, колеги, уважаеми гости! Почти получих отговор на част от въпросите, които исках да задам относно стратегията.

Разбирам, че Македония е най-големият ни проблем за българи, живеещи в чужбина.

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Да не кажа единствен.

КРАСИМИРА СИМЕОНОВА: Мисля, че трябва да имаме стратегия и за останалите българи, които са в различните държави.

Не е тема на днешния разговор, но има проблем в Букурещ например с една църква, която е българска и в момента българите там не могат да провеждат техните ...

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Не, не е българска.

КРАСИМИРА СИМЕОНОВА: Тя не е българска, но там българите и свещеникът ...

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Взели са я.

КРАСИМИРА СИМЕОНОВА: Исках в този ред на мисли да попитам: може би стратегия ще има за българите в различните страни по различен начин, защото проблемите са различни.

Като майка и жена искам малко по-конкретно да задам въпроса: как можем да спасим Спаска Митрова в Македония, след като тя е болна? Тоест сроковете. От това, което чувам и от госпожа Мая Манолова, и от хората, които имат много опит в парламента, това е дълъг процес. Но Спаска е болна. Имаме ли начин, по който можем да ѝ помогнем, защото заболяването е нещо, което не търпи и не чака?

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Вие виждате, че шотландският съд освободи Меграхи, убил 270 човека. Спаска не е убила никого – просто не е давала на мъжа си легло да легне, докато е при детето. Това е ужасяващо, страшно

престъпление. Аз им предложих – ако могат, да се съберат. Не вярвам на тези години чак толкова да са развалени отношенията им. Като ги видим, ще разберем дали това може да стане.

Те не можели да дойдат в България – тя без детето няма да дойде, мъжът ѝ няма да ѝ разреши да дойде. Тя пък е инат като всяка българка. Иначе ще я излекувам – аз съм подготвил нещата във Военна болница, ген. Тонев ще я приеме в момента, в който тя стъпи на българска земя. Това не е по приятелска линия – ген. Тонев е издал заповед да се лекуват всички български граждани от Македония. Аз съм лекувал вече няколко – отработен е пътят.

Това е положението – сложно е, но ще мъчим. Тя има още два месеца – да се надяваме, че за два месеца не може да стане нищо фатално. Все се надявам, че ще я пуснат – малко преди Европейският парламент да заработи. И те имат анализатори, ще им кажат: на петнадесети ни подпукват българските депутати пак, хайде да я пускаме – достатъчно, месец и половина лежа, стига ѝ толкова.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Общо взето, млади момчета ги управляват – човек да им се не начуди.

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Някои от тях ние сме ги обучавали, хранили, поили тук.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Знаете тази поговорка: „Няма ненаказано добро.“

Виждам, че нещата се ориентират към разглеждане на проекта за становище, което ви прочетох. Сега ще ви прочета целия – с преамбюла, за да изрази с гласуване всеки един своето становище. Виждам, че има одобрение от министър Димитров и от Агенцията за българите в чужбина. Оттук нататък четири години, искаме – не искаме, ще работим заедно.

„След като разгледа и обсъди петицията срещу нарушаване правата на българите в Република Македония, организирана от Независима гражданска инициатива „Братя българи, ние сме со вас!“, Комисията по правата на човека, вероизповеданията, жалбите и петициите на гражданите приема следното становище:

Министър Божидар Димитров, отговарящ за българите в чужбина, съвместно с Министерството на външните работи, да разработи и представи пред народните представители, членове на Комисията по правата на човека, вероизповеданията, жалбите и петициите на гражданите, дългосрочна стратегия за защита на правата и законните свободи на българите, живеещи извън границите на Република България.“

НИКОЛА БЕЛИШКИ: За да изразим готовността си да работим, не всичко да остава само на книга, предлагам господин Димитров да посочи някакъв конкретен срок, който би бил съвсем нормален.

МИНИСТЪР БОЖИДАР ДИМИТРОВ: Срокът много зависи от приемането на Закона за българските общности в чужбина, който е готов, между другото.

НИКОЛА БЕЛИШКИ: Просто за да декларираме.

ПРЕДС. ЙОРДАН БАКАЛОВ: Който е съгласен с така прочетеното становище моля да гласува. – „Против“ и „въздържали се“ няма, приема се. Благодаря ви.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Йордан БАКАЛОВ